

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

1996 Julkaistu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996 N:o 1230—1233

SISÄLLYS

N:o		Sivu
1230	Laki sosiaalihuoltolain väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain voimaantulosäännöksen muuttamisesta	3545
1231	Maatalousyrittäjien lomituspalvelulaki	3546
1232	Asetus ulkoasiainhallintoasetuksen 38 §:n 4 momentin kumoamisesta	3558
1233	Asetus kotimaisten kielten tutkimuskeskuksesta annetun asetuksen 13 §:n muuttamisesta	3559

N:o 1230

Laki

sosiaalihuoltolain väliaikaisesta muuttamisesta annetun lain voimaantulosäännöksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan sosiaalihuoltolain väliaikaisesta muuttamisesta 30 päivänä joulukuuta 1992 annetun lain (1657/1992) voimaantulosäännös, sellaisena kuin se on 22 päivänä joulukuuta 1994 annetussa laissa (1333/1994), seuraavasti:

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
mikuuta 1993 ja on voimassa 31 päivään
joulukuuta 1997. Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
mikuuta 1997.

Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Terttu Huttu-Juntunen*

HE 220/1996
StVM 40/1996
EV 239/1996

166—1996

460301A

N:o 1231

Maatalousyrittäjien lomituspalvelulaki

Annettu Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Lain tarkoitus ja soveltamisala

Tämän lain tarkoituksena on turvata maatalousyrittäjälle mahdollisuus pitää vuosilomaa sekä saada sijaisapua siksi ajaksi, jona hän on 5 §:ssä säädettyin tavoin sijaisavun tarpeessa.

Lain tarkoituksen toteuttamiseksi maatalousyrittäjälle annetaan lomituspalveluja:

1) järjestämällä hänelle maatalouslomittaja siten kuin 4 luvussa säädetään; tai

2) korvaamalla hänelle hänen itse järjestämästään lomituksesta aiheutuneita kustannuksia siten kuin 5 luvussa säädetään.

Maatalousyrittäjällä on oikeus valita, toteuttaako hän oikeutensa tässä laissa tarkoitettuihin lomituspalveluihin 2 momentin 1 vai 2 kohdan mukaisesti.

2 §

Maatalouden, karjatalouden ja maatalousyrityksen määritelmät

Tässä laissa tarkoitetaan:

1) *maataloudella* maatilatalouden tuloverolain (543/67) mukaan verotettavaa karjatalouden ja kasvinviljelyn harjoittamista;

2) *karjataloudella* maatilatalouden tuloverolain mukaan verotettavaa kotieläintaloutta, ei kuitenkaan porotaloutta eikä kalataloutta;

3) *maatalousyrityksellä* sellaista maataloutta, jota harjoitetaan itsenäisenä taloudellisenä yksikkönä.

3 §

Maatalousyrittäjän määritelmä

Maatalousyrittäjällä tarkoitetaan tässä laissa henkilöä, joka itse työhön osallistuen harjoittaa maataloutta ja:

1) joka on ollut velvollinen ottamaan maatalousyrittäjien eläkelaisissa (467/69) säädettyä vähimmäiseläketurvaa koskevan vakuutuksen ja jolla on voimassa mainittu vakuutus tai vireillä hakemus sen saamiseksi; tai

2) jolle on myönnetty 1 kohdassa tarkoitettuun vakuutukseen perustuva työkyvyttömyyseläke osaeläkkeenä tai kuntoutustuki.

Maatalousyrittäjänä pidetään myös sellaista 15—17-vuotiasta maatalouden harjoittajaa, joka muutoin kuin ikänsä puolesta täyttää 1 momentin 1 kohdassa tarkoitetun vakuutuksen saamisen edellytykset.

Maatalousyrittäjänä ei pidetä maatalouden harjoittajaa, jolle lomitussajankohtana maksetaan työttömyysturvalaissa (602/84) tarkoitettua työttömyyspäivärahaa tai työmark-

kinatuesta annetussa laissa (1542/93) tarkoitettua työmarkkinatukea. Maatalousyrittäjänä ei pidetä myöskään maatalouden harjoittajaa, jolla lomitussajankohtana ei ole oikeutta työttömyyspäivärahaan työttömyysturvalain 7, 8, 9 tai 11 §:ssä tarkoitettuun syystä, eikä maatalouden harjoittajaa, jolla ei ole oikeutta työmarkkinatukeen työmarkkinatuesta annetun lain 17—20 §:ssä tarkoitettuun syystä.

4 §

Vuosilomaan oikeutettu maatalousyrittäjä

Vuosilomaan on oikeutettu maatalousyrittäjä, joka harjoittaa karjataloutta päätoimisesti siten kuin asetuksella säädetään. Karjatalouden tulee vuosiloman pitämisaikana käsittää vähintään neljä kotieläinyksikköä. Kotieläinyksiköstä säädetään tarkemmin asetuksella.

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, maatalousyrittäjällä ei ole oikeutta vuosilomaan:

1) sen kalenterivuoden aikana, jonka kuluessa hänen velvollisuutensa ottaa 3 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettu vakuutus alkaa, lukuun ottamatta sitä vuosiloma-oikeutta, jota saman maatalousyrityksen maatalousyrittäjät eivät ole käyttäneet kyseisen kalenterivuoden aikana; eikä

2) sen kalenterivuoden jälkeen, jonka aikana hän on täyttänyt 65 vuotta.

5 §

Sijaisapuun oikeutettu maatalousyrittäjä

Sijaisapuun on oikeutettu maatalousyrittäjä, joka sijaisavun tarpeen alkaessa on merkittäväällä työpanoksellaan huolehtinut ja vastannut maatalousyrityksen hoitoon säännöllisesti kuuluvista tehtävistä ja jolla ei 7 §:n 1 momentissa tarkoitettuna tilapäisen syyn vuoksi ole mahdollisuutta huolehtia maatalousyrityksen hoitoon kuuluvista välttämättömistä tehtävistään ilman sijaisapua. Sijaisavun tarvetta arvioitaessa otetaan huomioon maatalousyrityksen olosuhteet kokonaisuudessaan sekä mahdollisuudet huolehtia edellä mainituista tehtävistä yrityksen sisäin järjestelyin.

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, 65 vuotta täyttäneellä maatalousyrittäjällä on oikeus sijaisapuun vain, jos todettu

sijaisavun tarve on alkanut ennen sanotun iän täyttämistä.

2 luku

Oikeus lomituspalveluihin

6 §

Oikeus vuosilomaan

Edellä 4 §:ssä tarkoitettulla maatalousyrittäjällä on oikeus hakemuksesta saada lomituspalveluja kalenterivuoden aikana vuosilomaa varten 22 päivän ajaksi.

7 §

Oikeus sijaisapuun

Edellä 5 §:ssä tarkoitettulla maatalousyrittäjällä on oikeus hakemuksesta saada sijaisapua:

1) häntä kohdanneen sairauden tai tapaturman vuoksi ilman lääkärintodistusta enintään seitsemäksi päiväksi sekä lääkärintodistuksen perusteella enintään siksi ajaksi, jonka todistuksella osoitettu työkyvyttömyys kestää, ei kuitenkaan enää sen jälkeen, kun maatalousyrittäjä on saanut tiedon työkyvyttömyyseläkkeen myöntämisestä hänelle toistaiseksi;

2) kuntoutuksen vuoksi enintään siksi ajaksi, jonka lääkärin määräykseen tai lakiin perustuva kuntoutus edellyttää;

3) alle 10-vuotiaan lapsen sairastumisen johdosta enintään seitsemäksi päiväksi;

4) alle 16-vuotiaan sairaan lapsen erikoissairaanhoidon toimintayksikössä tapahtuvan hoidon tai lakiin perustuvan kuntoutuksen vuoksi enintään ajaksi, jolta maatalousyrittäjälle suoritetaan sairausvakuutuslain (364/63) mukaista erityishoitorahaa;

5) raskautta ja synnytystä varten enintään siksi ajaksi, jolta maatalousyrittäjällä on oikeus sairausvakuutuslain mukaiseen äitiys- tai vanhempainrahaan;

6) isyyslomaa varten enintään siksi ajaksi, jolta maatalousyrittäjällä on oikeus sairausvakuutuslain mukaiseen isyysrahaan;

7) otolapsen hoitoa varten alle kuusivuotiaan lapsen hoitoon otosta alkaen enintään siksi ajaksi, jolta maatalousyrittäjälle maksetaan sairausvakuutuslain mukaista vanhempainrahaa;

8) varusmiespalveluksen ja siviilipalveluksen suorittamisen vuoksi enintään asevelvollisuuslaissa (452/50) ja siviilipalveluslaissa (1723/91) säädetyksi ajaksi;

9) kertausharjoitusten ja niitä korvaavan palveluksen vuoksi enintään palveluksen osoitetun keston ajaksi;

10) aikuiskoulutukseen osallistumisen vuoksi enintään 15 päivän ajaksi kalenterivuodessa;

11) lähiomaisensa kuoleman sekä lähiomaisensa hautajaisten vuoksi yhden päivän ajaksi; sekä

12) muun tässä pykälässä mainittuihin syihin rinnastettavan tilapäisen syyn vuoksi enintään siksi ajaksi, jonka luotettavasti osoitettu sijaisavun tarve kestää.

Sen estämättä, mitä 1 momentin 1 kohdassa säädetään, maatalousyrittäjällä on yhtäjaksoisen tai vähäisin keskeytyksin jatkuneen työkyvyttömyyden perusteella oikeus saada sijaisapua enintään 365 päivän ajan. Sijaisapua voidaan kuitenkin antaa sanotun ajan jälkeenkin, jos maatalousyrittäjä on sanotun ajan kuluessa pannut vireille työkyvyttömyyseläkettä koskevan hakemuksen.

Sen estämättä, mitä muualla tässä laissa säädetään, sijaisapua annetaan yritystoiminnan jatkamisen tai yritystoiminnasta luopumisen vaatimia järjestelyjä varten silloin, kun 5 §:ssä tarkoitetulle maatalousyrittäjälle on myönnetty työkyvyttömyyseläke toistaiseksi tai kun sijaisavun tarve johtuu 5 §:ssä tarkoitetun maatalousyrittäjän kuolemasta. Tällöin sijaisapua annetaan toistaiseksi myönnettyä työkyvyttömyyseläkettä koskevan päätöksen tiedoksisaantia tai kuolemantapausta seuraavien kuuden kuukauden aikana enintään 60 päivän ajaksi.

Sen estämättä, mitä tässä pykälässä säädetään, 5 §:n 2 momentissa tarkoitetulla 65 vuotta täyttäneellä maatalousyrittäjällä on oikeus saada sijaisapua sanotun iän täyttämistä seuraavan kuuden kuukauden aikana enintään 60 päivän ajaksi.

8 §

Lomituspäivän kesto

Lomituspäivän kesto määritellään lomitustunteina siten, että se keskimäärin vastaa lomitettavan maatalousyrittäjän tehtäväosuutta maatalousyrityksen hoitoon kuuluviin välttämättömiin tehtäviin käytettävästä ko-

konaistyöajasta. Lomitustuntien määrä arvioidaan tilan karjamäärän ja karjan laadun, tilan tuotantomenetelmien ja -olosuhteiden sekä lomitussajankohdan perusteella siten kuin asetuksella tarkemmin säädetään. Lomitustuntien määrää arvioitaessa otetaan huomioon myös lomittajana toimivan henkilön ammattitaito ja kyky suoriutua lomitukseen kuuluvista tehtävistä.

3 luku

Hallinto

9 §

Yleinen johto, ohjaus ja valvonta sekä toimeenpano

Lomitustoiminnan yleinen johto, ohjaus ja valvonta kuuluu asianomaiselle ministeriölle.

Lomitustoiminnan toimeenpanosta vastaa maatalousyrittäjien eläkelaisissa tarkoitettu maatalousyrittäjien eläkelaitos (*eläkelaitos*).

10 §

Paikallishallinnon järjestäminen

Eläkelaitos huolehtii lomituspalvelujen paikallishallinnon järjestämisestä. Paikallishallinto tulee järjestää siten, että tämän lain mukaiset palvelut voidaan toteuttaa kulloinkin mahdollisimman tarkoituksenmukaisesti kaikissa niissä kunnissa, joissa palvelujen tarvetta esiintyy.

Paikallishallinnosta ja lomituspalvelujen järjestämisestä vastaavana paikallisyksikkönä toimii joko kunta tai eläkelaitoksen oma paikallisyksikkö siten kuin 12 ja 13 §:ssä säädetään.

Paikallisyksikössä on tämän lain mukaisia hallintotehtäviä varten nimetty vastuuhenkilö sekä työnjohto- ja toimistotehtäviä varten tarvittava määrä muuta henkilökuntaa.

Eläkelaitoksen, paikallisyksikön ja sen vastuuhenkilön on tämän lain mukaisia asioita käsitellessään noudatettava soveltuvien osin, mitä hallintomenettelylaissa (598/82) säädetään.

11 §

Päätösvalta

Edellä 10 §:n 3 momentissa tarkoitettu

vastuuhenkilö päättää 1 §:n 2 momentissa tarkoitettujen lomituspalvelujen antamisesta, palvelujen saajalta tämän lain nojalla perittävistä maksuista, palvelun saajan velvollisuudesta korvata perusteettomasti annetuista lomituspalveluista aiheutuneet kustannukset sekä perusteettomasti maksetun 1 §:n 2 momentin 2 kohdassa tarkoitetun korvauksen takaisinperinnästä.

12 §

Kunta paikallisyksikkönä

Paikallishallinto voidaan järjestää siten, että kunta tekee eläkelaitoksen kanssa kuntalain (365/95) 2 §:n 2 momentissa tarkoitetun sopimuksen (*toimeksiantosopimus*), jolla se sitoutuu huolehtimaan tämän lain mukaan paikallisyksikölle kuuluvista hallintotehtävistä ja palvelujen järjestämisestä omalla alueellaan tai sen lisäksi yhden tai useamman muun kunnan alueella. Toimeksiantosopimuksen tehneellä kunnalla on oikeus saada eläkelaitokselta tämän lain mukaisista hallintotehtävistä aiheutuviin kustannuksiin 33 §:ssä säädetty korvaus ja lomituspalvelujen järjestämisestä aiheutuviin kustannuksiin 35 §:ssä säädetty korvaus.

Edellä 1 momentissa tarkoitetussa toimeksiantosopimuksessa tulee sopia ainakin seuraavista seikoista:

- 1) paikallisyksikön toimialue;
- 2) paikallisyksikön toimipaikan sijainti;
- 3) sopimuksen voimassaoloaika; sekä
- 4) sopimuksen irtisanomisperusteet, irtisanomisaika ja -menettely.

13 §

Eläkelaitoksen paikallisyksikkö

Niissä kunnissa, joissa paikallishallinnon järjestäminen 12 §:ssä tarkoitettulla tavalla ei ole mahdollista tai 10 §:n 1 momentin säännös huomioon ottaen tarkoituksenmukaista, eläkelaitoksen on järjestettävä paikallishallinto omien paikallisyksikköjensä avulla. Eläkelaitoksen paikallisyksikön toimialue voi käsittää yhden tai useamman kunnan alueen.

4 luku

Paikallisyksikön järjestämät lomituspalvelut

14 §

Paikallisyksikön velvollisuus antaa lomituspalveluja

Paikallisyksikön on annettava 1 §:n 2 momentin 1 kohdassa tarkoitetut lomituspalvelut niille maatalousyrittäjille, jotka harjoittavat maataloutta pääasiallisesti sen toimialueella.

Jos maatalousyrittäjä toimivat maatalousyrittäjät ovat samanaikaisesti vuosilomalla taikka jos yrityksessä on vain yksi maatalousyrittäjä, joka on vuosilomalla, paikallisyksikön tulee yrityksen karjanhoidon turvaamiseksi järjestää yritykseen tavanomaisen lomituksen lisäksi tarpeen mukaan myös valvontakäyntejä.

Vaikka maatalousyrittäjä on 23 §:n mukaisesti ilmoittanut järjestävänsä lomituksensa itse, paikallisyksikkö voi maatalousyrittäjän pyynnöstä antaa hänelle 1 ja 2 momentissa tarkoitettuja lomituspalveluja, jollei se vaikeuta sanottujen palvelujen järjestämistä niille maatalousyrittäjille, joille paikallisyksikkö on 1 momentin mukaan velvollinen antamaan lomituspalvelut.

15 §

Lomituspalvelujen järjestämistavat

Paikallisyksikkö voi järjestää 14 §:ssä tarkoitettut lomituspalvelut:

- 1) käyttämällä palveluksessaan olevia maatalouslomittajia; tai
- 2) ostamalla palveluja julkiselta tai yksityiseltä palvelujen tuottajalta.

Paikallisyksikön on palkattava riittävä ja tarkoituksenmukainen määrä 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettuja kuukausipalkkaisia ja tuntipalkkaisia maatalouslomittajia siten, että tämän lain edellyttämät palvelut voidaan turvata joustavasti ja taloudellisesti. Kuukausipalkkaisten lomittajien määrä tulee suhteuttaa paikallisyksikön järjestämiä lomituspalveluja käyttävien maatalousyrittäjien määrään siten kuin asetuksella tarkemmin säädetään.

Jos maatalousyrittäjä ei voi erityisestä syystä käyttää 1 momentissa tarkoitettua maatalouslomittajaa, paikallisyksikkö voi

hyväksyä lomittajaksi myös yrittäjän ehdotaman henkilön. Yrittäjän ehdotuksesta hyväksytty lomittaja on työsopimussuhteessa paikallisyksikköön.

16 §

Lomitustehtävien laajuus sekä maksullinen lomittaja-apu

Edellä 15 §:ssä tarkoitetun maatalouslomittajan tulee huolehtia maatalousyrityksen karjalouteen kuuluvista ja muista yrityksen hoitoon liittyvistä välttämättömistä tehtävistä.

Vuosilomaan oikeutetun maatalousyrittäjän pyynnöstä paikallisyksikkö voi osoittaa palveluksessaan olevan kuukausipalkkaisen maatalouslomittajan työskentelemään muisakin kuin tässä laissa tarkoitetuissa tehtävissä 28 §:n 1 momentissa säädettyä maksua vastaan enintään 100 tuntia kalenterivuodessa vuosilomaan oikeutettua maatalousyrittäjää kohden, jollei se vaaranna 14 §:ssä tarkoitettujen palvelujen järjestämistä ja jos se on mahdollista ylittämättä lomittajan työehtosopimuksen mukaista täyttä työaika.

Paikallisyksikkö voi myös muun kuin vuosilomaan oikeutetun maatalousyrittäjän pyynnöstä osoittaa maatalouslomittajan muihinkin kuin tässä laissa tarkoitettuihin tehtäviin, jollei se vaaranna 14 §:ssä ja 2 momentissa tarkoitettujen palvelujen järjestämistä. Tällöin palvelun saaja on velvollinen korvaamaan palvelusta aiheutuneet kustannukset siten kuin 28 §:n 2 momentissa säädetään.

17 §

Vuosiloman pitämistä koskevat rajoitukset

Maatalousyrittäjän vuosilomaan saa sisältyä enintään kolme sunnuntaita tai sellaista juhlapäivää, jonka aikana tehdystä työstä lomittajalle maksetaan kunnallisen yleisen virka- ja työehtosopimuksen mukainen sunnuntaityö- tai sitä vastaava korvaus.

Samassa maatalousyrityksessä työskentelevien maatalousyrittäjien on pidettävä 11 päivää vuosilomastaan samanaikaisesti, jos yrityksen olosuhteet huomioon ottaen yritystoiminnan jatkuvuus voidaan turvata yhden

kokoaikaisen maatalouslomittajan keskimääräistä työaikaan vastaavalla työpanoksella.

18 §

Lomituspalvelujen hakeminen

Vuosilomaa ja sijaisapua koskeva hakemus tehdään paikallisyksikölle. Vuosilomaa tulee hakea maatalousyrityksittäin kirjallisesti paikallisyksikön määräämän hakuajan kuluessa. Hakemuksessa tulee kunkin maatalousyrittäjän osalta ilmoittaa aiotut vuosiloman ajankohdat. Maatalousyrittäjällä on oikeus täydentää tai muuttaa hakemustaan määrääjän päätyttyäkin. Paikallisyksikkö voi ottaa tutkittavakseen myös määrääjän päätyttyä tehdyn hakemuksen.

19 §

Vuosiloma-ajankohdan muuttaminen

Jos vuosilomahakemuksessa esitetyt lomaajankohdat poikkeavat 17 §:ssä säädetyistä rajoituksista taikka jos paikallisyksikkö ei voi osoittaa maatalouslomittajaa hakemuksessa tarkoitetuksi ajaksi, hakijalle on varattava tilaisuus vuosiloman ajankohdan muuttamiseen. Jos hakija kieltäytyy pitämästä vuosilomaansa 17 §:ssä säädettyjen rajoitusten mukaisesti taikka sellaisena aikana, jolloin hänelle voitaisiin osoittaa lomittaja, hän menettää tältä osin oikeutensa hakemaansa lomituspalveluun.

Jos maatalousyrittäjä ei voi sairauden tai muun hyväksyttävän syyn vuoksi pitää vuosilomaansa sellaisena aikana, joksi hänelle on varattu lomittaja, vuosiloma voidaan kokonaan tai osittain siirtää pidettäväksi myöhäisempänä ajankohtana. Siltä osin kuin siirrettyä vuosilomaa ei ole pidetty seuraavan vuoden huhtikuun loppuun mennessä, oikeus siihen on menetetty.

20 §

Kieltäytyminen maatalouslomittajan vastaanottamisesta

Jos maatalousyrittäjä ilman pätevää syytä kieltäytyy ottamasta vastaan paikallisyksikön osoittamaa maatalouslomittajaa, hän on menettänyt oikeutensa hakemaansa vuosilomai tai sijaisapujaksoon.

21 §

Seuraukset maatalouslomittajan tehtävien lisääntymisestä

Jos vuosilomaa varten järjestetyn lomituksen aikana myös muu kuin vuosilomalla oleva samassa maatalousyrityksessä työskentelevä henkilö irrottautuu lomituksen avulla oman tehtäväosuutensa hoitamisesta siten, että tästä aiheutuu maatalouslomittajan tehtävien lisääntyminen, katsotaan sanotun henkilön pitäneen vuosilomaansa näin lomitettujen päivien osalta. Jollei sanottuja päiviä ole mahdollista katsoa tehtäväosuudestaan irrottautuneen henkilön vuosilomapäiviksi, hänen on korvattava 29 §:n 1 momentin mukaisesti se osuus lomituskustannuksista, jonka voidaan katsoa aiheutuneen hänen tehtäväosuutensa hoitamisesta.

22 §

Sijaisapulomituksen keskeyttäminen

Sijaisapulomitus voidaan keskeyttää, jollei keskeyttäminen vaaranna maatalousyrityksen toiminnan jatkuvuutta, jos myös muu kuin sijaisapua saava samassa yrityksessä työskentelevä henkilö irrottautuu lomituksen avulla omaan tehtäväosuuteensa kuuluvista tehtävistä tai jos sijaisavun saaja toiminnallaan osoittaa, ettei hän ole 5 §:ssä tarkoitetulla tavalla sijaisavun tarpeessa.

Jos sijaisapua ei voida keskeyttää vaarantamatta maatalousyrityksen toimintaa, katsotaan todetun keskeyttämistarpeen jälkeen lomitettut päivät 1 momentissa tarkoitetun henkilön vuosilomapäiviksi. Jollei sanottuja päiviä ole mahdollista katsoa 1 momentissa tarkoitetun henkilön vuosilomapäiviksi, hänen on korvattava 29 §:n 1 momentin mukaisesti se osuus lomituskustannuksista, joka vastaa todetun keskeyttämistarpeen jälkeen lomitettuja päiviä.

5 luku

Maatalousyrittäjän itse järjestämä lomitus

23 §

Ennakkoilmoitus

Maatalousyrittäjän, joka itse järjestää lomituksensa, on tehtävä sitä koskeva ennakkoilmoitus sille paikallisyksikölle, jonka toi-

mialueella hän pääasiallisesti harjoittaa maataloutta. Ennakkoilmoitus on tehtävä vastavasti myös silloin, kun maatalousyrittäjä haluaa palata paikallisyksikön järjestämien lomituspalvelujen piiriin. Ennakkoilmoituksen tekemisestä säädetään tarkemmin asetuksella.

24 §

Maatalousyrittäjän velvollisuus järjestää itse lomituksensa

Maatalousyrittäjän, joka 23 §:n mukaisesti on ilmoittanut järjestävänsä itse lomituksensa, on sinä aikana, jota ilmoitus koskee, järjestettävä itse vuosilomansa ja sijaisapunsa. Paikallisyksikön tulee kuitenkin tarvittaessa avustaa häntä sijaisapulomituksen järjestämisessä, jollei se voi osoittaa tilalle maatalouslomittajaa siten kuin 14 §:n 3 momentissa säädetään.

25 §

Itse hankitut lomittajat

Maatalousyrittäjän itse hankkimana lomittajana voi toimia lomituspalveluja tuottavan yrityksen tai yhteisön palveluksessa oleva henkilö tai itsenäinen ammatinharjoittaja. Maatalousyrittäjä voi myös ottaa lomittajan työsopimussuhteeseen, ei kuitenkaan henkilöä, joka vuosilomaan oikeutettuna työskentelee hänen kanssaan samalla tilalla.

26 §

Korvaus itse järjestetystä lomituksesta

Maatalousyrittäjällä on oikeus hakemuksesta saada korvausta itse järjestämästään lomituksesta aiheutuneisiin kustannuksiin edellyttäen, että hän on lomituksen ajaksi irrottautunut 8 §:ssä tarkoitetusta tehtäväosuudestaan. Korvauksen määrä 8 §:ssä tarkoitettua lomitustuntia kohti on:

1) kuukausipalkkaisen lomittajan kunnallisen yleisen virka- ja työehtosopimuksen mukainen alin peruspalkka lisättynä kahdella kokemuslisällä ja 70 prosentilla, jos lomittaja on lomituspalveluja tuottavan yrityksen tai yhteisön palveluksessa taikka toimii itsenäisenä ammatinharjoittajana; sekä

2) tilapäisesti tuntipalkkaisena lomittajana toimivan henkilön kunnallisen yleisen virka- ja työehtosopimuksen mukainen alin perus-

palkka lisättynä 30 prosentilla, jos lomittaja on muu kuin 1 kohdassa tarkoitettu henkilö.

Korvauksen suorittaa paikallisyksikkö siten kuin asetuksella tarkemmin säädetään.

6 luku

Palveluista perittävät maksut ja korvaukset

27 §

Sijaisavusta perittävän maksun perusteet

Sijaisavusta peritään palvelun saajalta asetuksella säädettävä tuntimaksu, joka ei saa ylittää palvelun tuottamisesta aiheutuneita kustannuksia. Sijaisavusta perittävä maksu määrätään maatalousyrittäjän eläkelain mukaan vakuutetulle maatalousyrittäjälle hänen mainitun lain nojalla välittömästi ennen sijaisavun alkamista voimassa olevan vuotuisen työtulonsa perusteella. Jos yrittäjällä ei sijaisavun alkaessa ole voimassa maatalousyrittäjien eläkelain mukaista vakuutusta, maksun perusteena on soveltuvin osin mainituissa laissa säädettyjä perusteita noudattaen arvioitu vuotuinen työtulo.

28 §

Maksullisesta lomittaja-avusta perittävät maksut

Maatalousyrittäjältä peritään 16 §:n 2 momentissa tarkoitettua lomittaja-avusta tuntimaksu, joka vastaa kuukausipalkkaisen lomittajan kunnallisen yleisen virka- ja työehtosopimuksen mukaista alinta peruspalkkaa lisättynä kahdella kokemuksellisällä.

Edellä 16 §:n 3 momentissa tarkoitettua lomittaja-avusta peritään sen käyttäjältä asetuksella säädetty tuntimaksu, joka vastaa maatalouslomittajan palkasta, sosiaaliturvasta ja muista työsuhteen ehdoista paikallisyksikölle aiheutuvia keskimääräisiä kustannuksia.

29 §

Perusteettomasti annetusta palvelusta aiheutuneiden kustannusten korvaaminen sekä perusteettomasti maksetun korvauksen palauttaminen

Jos 14 §:ssä tarkoitettuja lomituspalveluja on annettu perusteettomasti, palvelun saaja on velvollinen korvaamaan paikallisyksikölle

aiheutuneet kustannukset 28 §:n 2 momentissa säädetyin perustein.

Jos 26 §:ssä tarkoitettua korvausta on maksettu perusteettomasti, korvauksen saaja on velvollinen palauttamaan liikaa saamansa korvauksen paikallisyksikölle.

30 §

Viivästyskorko sekä perintä ilman tuomiota tai päätöstä

Jos 27 tai 28 §:ssä tarkoitettua maksua taikka 29 §:n 1 tai 2 momentissa tarkoitettua korvausta ei ole suoritettu eräpäivänä, saadaan vuotuista viivästyskorkoa periä eräpäivästä lukien korkolain (633/82) 4 §:n 3 momentissa säädetyin perustein. Viivästyskoron maksamisen perusteena oleva eräpäivä voi olla aikaisintaan kahden viikon kuluttua maksun määräämisen perusteena olevan palvelun saamisesta.

Edellä 1 momentissa tarkoitettut maksut ja korvaukset viivästyskorokseen saadaan ulosottaa ilman tuomiota tai päätöstä siten kuin verojen ja maksujen perimisestä ulosottoimin annetussa laissa (367/61) säädetään.

7 luku

Kustannukset

31 §

Eläkelaitoksen hallintokustannukset

Valtion varoista suoritetaan eläkelaitokselle vuosittain laskennallisin perustein määräytyvä kohtuullinen korvaus tämän lain mukaisten tehtävien hoitamisesta eläkelaitokselle aiheutuviin hallintokustannuksiin.

Asianomainen ministeriö vahvistaa eläkelaitoksen esityksestä 1 momentissa tarkoitettua korvauksen perusteet.

32 §

Paikallishallintokustannukset

Mitä 31 §:n 1 momentissa säädetään, koskee myös niitä kustannuksia, joita toimeksiantosopimuksen tehneille kunnille ja eläkelaitokselle aiheutuu tämän lain mukaisen paikallishallintotehtävien hoitamisesta.

Edellä 1 momentissa tarkoitettua korvauksen kokonaismäärän vahvistaa valtioneuvosto vuosittain syyskuun loppuun mennessä

seuraavaa varainhoitovuotta varten. Tällöin otetaan huomioon:

1) koko maassa korvauksen vahvistamisvuotta edeltäneen varainhoitovuoden aikana lomitettujen päivien määrä;

2) kustannukset, joiden arvioidaan keskimäärin aiheutuvan 10 §:n 3 momentissa tarkoitettujen henkilöstön palkkauksesta ja ammatillisesta täydennyskoulutuksesta sekä lomitustoimintaan liittyvistä toimistotehtävistä ja muista vastaavista toiminnoista; sekä

3) kustannustason arvioitujen muutokset kuntien valtionosuuslain (688/92) 5 §:n 2 momentissa säädetyllä tavalla.

33 §

Paikallishallintokustannusten korvauksen määräytyminen

Paikallishallintokustannuksiin tarkoitettujen korvauksen suuruus paikallisyksikköä kohti määräytyy paikallisyksikön toimialueella sijaitsevilla kunnissa edellistä varainhoitovuotta edeltäneen vuoden aikana lomitettujen päivien määrän perusteella.

34 §

Paikallishallintokustannusten korvaaminen toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle

Eläkelaitos maksaa toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle varainhoitovuoden alusta kuukausittain, viimeistään kunkin kuukauden 11 päivänä, kahdennentoista osan 33 §:ssä tarkoitettua korvauksesta.

Korvaus maksetaan 10 prosentilla alennettuna, jos eläkelaitoksen ja paikallisyksikön välillä ei ole mahdollisuutta siirtää tämän lain toimeenpanossa tarvittavia tietoja automaattisen tietojenkäsittelyn avulla.

35 §

Valtion korvaukseen oikeuttavat lomituskustannukset

Valtion varoista suoritetaan eläkelaitokselle tämän lain mukaisista lomituspalveluista aiheutuvat, toiminnan asianmukaisen hoitamisen kannalta tarpeellisina pidettävät kustannukset vähennettyinä 36 §:ssä mainituilla erillä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettuina kustannuksina korvataan:

1) 15 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoi-

tettujen maatalouslomittajien palkkauksesta ja muista eduista aiheutuvat kustannukset enintään sen suuruusina kuin kulloinkin voimassa oleva lomittajia koskeva työehtosopimus ja muut työnantajaa velvoittavat sopimukset edellyttävät;

2) eläkelaitoksen hyväksymästä 1 kohdassa tarkoitettujen maatalouslomittajien ammatillisesta täydennyskoulutuksesta aiheutuneet kustannukset;

3) 15 §:n 1 momentin 2 kohdassa tarkoitettujen palvelujen ostamisesta aiheutuneet kustannukset enintään sen suuruusina, kuin vastaavat paikallisyksikköön työ sopimussuhteessa olevan lomittajan palkkauksesta ja muista eduista aiheutuvat kustannukset korvataan 1 kohdan mukaisesti;

4) 26 §:ssä tarkoitettujen korvaukset;

5) tämän lain mukaisten tehtävien hoitoon liittyvät vahingonkorvaukset, jotka on tuomioistuimen päätöksellä tuomittu paikallisyksikön suoritettavaksi tai, jos paikallisyksikön korvausvelvollisuus on ilmeinen, myös sen vapaaehtoisesti suorittamat vahingonkorvaukset; sekä

6) tämän lain mukaisten palvelujen järjestämisestä aiheutuvat muut tarpeelliset kustannukset.

36 §

Lomituskustannusten vähennykset

Edellä 35 §:ssä tarkoitettujen kustannusten vähennykseksi luetaan:

1) 27 ja 28 §:n nojalla perityt maksut sekä 29 §:n 1 ja 2 momentin nojalla perityt korvaukset;

2) 15 §:n 1 momentin 1 kohdassa tarkoitettujen maatalouslomittajien työnantajalle sairausvakuutuslain nojalla maksettavat päivärahat; sekä

3) muut mahdolliset tämän lain mukaisiin tehtäviin liittyvät tulot.

8 luku

Lomituskustannusten korvaaminen toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle

37 §

Lomituskustannusten korvausvelvollisuus

Eläkelaitos huolehtii 35 §:n mukaisten

kustannusten korvaamisesta toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle.

Eläkelaitoksen tulee kunnan pyynnöstä etukäteen ratkaista, onko kustannuksia pidettävä tarpeellisina ja suoritetaanko niihin siten valtion korvaus. Ratkaisu sitoo eläkelaitosta sen käsitellessä aikanaan valtion korvausta koskevaa asiaa.

38 §

Ennakkojen maksaminen ja tarkistaminen

Eläkelaitos maksaa toimeksiantosopimuksen tehneelle kunnalle 35 §:n mukaisiin kustannuksiin ennakkoa. Ennakon suuruus määräytyy asianomaisen paikallisyksikön toimialueella sijaitsevilla kunnissa edellistä varainhoitovuotta edeltäneen varainhoitovuoden aikana lomitettujen päivien määrän sekä sanotussa määrässä eläkelaitoksen arvion mukaan tapahtuvan muutoksen perusteella. Ennakko maksetaan varainhoitovuoden alusta kuukausittain yhtä suurina erinä kunakin kuukautena, viimeistään sen 11 päivänä.

Edellä 1 momentissa tarkoitettut ennakot tarkistetaan vuosittain heinäkuun 1 päivästä. Ennakkojen tarkistamista varten kunnan on vuosittain viimeistään kesäkuun 15 päivänä annettava eläkelaitokselle tiedot niistä kirjanpidon mukaisista kustannuksista, jotka ovat aiheutuneet varainhoitovuoden toukokuun loppuun mennessä järjestetyistä lomituspalveluista. Samalla kunnan on esitettävä arvionsa koko varainhoitovuoden aikana järjestettävistä lomituspalveluista aiheutuvien kustannusten määrästä.

Jos kunnalle toukokuun loppuun mennessä maksettujen ennakkojen määrä on yhtä suuri tai suurempi kuin 2 momentissa tarkoitettujen kirjanpidon mukaisten kustannusten määrä, ennakot maksetaan 1 momentissa tarkoitettujen suuruksina varainhoitovuoden loppuun. Ennakkoja tarkistetaan kuitenkin vastaamaan kunnan 2 momentissa tarkoitettua arviota, jos sen mukaan koko varainhoitovuoden aikana järjestettävistä lomituspalveluista aiheutuvien kustannusten määrä jäisi pienemmäksi kuin 1 momentin mukaisten ennakkojen yhteismäärä laskettuna koko varainhoitovuodelle.

Jos kunnalle toukokuun loppuun mennessä maksettujen ennakkojen määrä on pienempi kuin 2 momentissa tarkoitettujen kirjanpidon mukaisten kustannusten määrä, ennakkoja

tarkistetaan siten, että niiden määrä kuukautta kohti vastaa 2 momentissa tarkoitettujen kirjanpidon mukaisten kustannusten kuukausittaista määrää.

Jos on ilmeistä, että lomituspalveluista aiheutuvat kustannukset koko varainhoitovuodelta ovat erityisestä syystä olennaisesti suuremmat kuin 4 momentin mukaisesti tarkistettu ennakko, kunnalle maksettavaa ennakkoa voidaan tarkistaa vastaamaan eläkelaitoksen arvioimia todellisia kustannuksia.

39 §

Tilitys

Kunnan on annettava eläkelaitokselle tilitys lomituspalvelujen järjestämisestä aiheutuneista kirjanpidon mukaisista kustannuksista varainhoitovuotta seuraavan vuoden huhtikuun loppuun mennessä. Eläkelaitos voi pätevästä syystä myöntää kunnalle lisäaikaa tilityksen antamiseen. Jollei tilitystä anneta määräaikana, kunta menettää oikeutensa valtion korvaukseen asianomaiselta varainhoitovuodelta.

40 §

Loppuerän maksaminen sekä liikaa maksetun ennakon palauttaminen

Jos 39 §:ssä tarkoitettun tilityksen perusteella voidaan arvioida, että kunnalle asianomaiselta varainhoitovuodelta maksetut ennakot eivät riitä kattamaan lomituspalveluista aiheutuvia kustannuksia, eläkelaitoksen on maksettava toteutuneiden kustannusten ja ennakkojen erotus loppueränä. Loppuerä maksetaan viimeistään sen vuoden loppuun mennessä, jonka aikana tilitys on saapunut eläkelaitokselle.

Jos tilitys osoittaa, että kunnalle asianomaiselta varainhoitovuodelta maksetut ennakot yksin tai yhdessä loppuerän kanssa ylittävät lomituspalveluista aiheutuneiden kirjanpidon mukaisten kustannusten määrän, kunnan on palautettava liikaa saamansa määrä valtiolle siten kuin 47 §:ssä säädetään.

41 §

Maksatuksen keskeyttäminen

Jos toiminnassa ei noudateta voimassa olevia säännöksiä tai määräyksiä taikka jos siinä muutoin ilmenee epäkohtia eikä korjausta

saada aikaan kunnan ja eläkelaitoksen välisen neuvottelujen tuloksena, eläkelaitos voi maksaa ennakot alennettuna tai keskeyttää ennakon suorittamisen taikka pidättäytyä loppuerän suorittamisesta.

9 luku

Oikaisu ja muutoksenhaku

42 §

Oikaisuvaatimus

Edellä 11 §:ssä tarkoitettuun vastuuhenkilön päätökseen ei saa valittamalla hakea muutosta. Jos asianosainen on tyytymätön vastuuhenkilön päätökseen, hänellä on oikeus vaatia eläkelaitokselta päätöksen oikaisemista 14 päivän kuluessa päätöksestä tiedon saatuaan. Oikaisuvaatimus on esitettävä edellä säädetyn ajan kuluessa paikallisyksikölle, jonka tulee viipymättä toimittaa asiassa kertyneet asiakirjat ja oma lausuntonsa eläkelaitokselle.

Jollei muuta näytetä, asianosaisen katsotaan saaneen päätöksestä tiedon seitsemäntenä päivänä sen päivän jälkeen, jona päätös on postitettu hänen ilmoittamaansa osoitteen.

43 §

Muutoksenhaku

Eläkelaitoksen 42 §:n nojalla tekemään päätökseen saa hakea muutosta valittamalla lääninoikeudelta 30 päivän kuluessa päätöksen tiedoksi saamisesta. Valitus osoitetaan sen läänin lääninoikeudelle, jonka tuomiopiirissä asianomaisen paikallisyksikön toimipaikka sijaitsee.

Edellä 1 momentissa tarkoitettuun lääninoikeuden päätökseen ei saa hakea muutosta valittamalla. Valittaa saa kuitenkin 29 §:ssä tarkoitettua asiaa koskevasta lääninoikeuden päätöksestä.

Muutoksen hakemisessa on muutoin noudatettava, mitä hallintolainkäyttölaissa (586/96) säädetään.

44 §

Toimeksiantosopimuksesta johtuvien erimielisyyksien ratkaiseminen

Toimeksiantosopimuksesta johtuvat erimie-

lisyydet sekä erimielisyydet, jotka liittyvät 33 ja 35 §:ssä tarkoitettujen kustannusten korvaamiseen ja joita ei voida sopia eläkelaitoksen ja toimeksiantosopimuksen tehneen kunnan välillä, ratkaistaan hallintolainkäyttölain 69 §:ssä tarkoitettuna hallintoriitana sen läänin lääninoikeudessa, jonka tuomiopiirissä asianomainen kunta sijaitsee.

10 luku

Erinäiset säännökset

45 §

Tietojen saantioikeus

Paikallisyksiköllä on oikeus saada maksutta verotus- ja muilta viranomaisilta tämän lain toimeenpanossa tarvittavia tietoja ja selvityksiä sekä eläkelaitokselta tarpeellisia tietoja maatalousyrittäjien eläkelaisista tarkoitettun vakuutuksen hakemisesta, voimassaolosta, maksettavista eläkkeistä ja oikeudesta 3 §:n 1 momentissa tarkoitettuun eläkkeeseen.

Mitä 1 momentissa säädetään paikallisyksikön oikeudesta saada tietoja verotus- ja muilta viranomaisilta, sovelletaan vastaavasti eläkelaitokseen.

46 §

Vaitiolovelvollisuus

Valtion, kunnan tai eläkelaitoksen palveluksessa olevat, kunnan luottamushenkilöt, muut kunnan tehtäviä suorittavat taikka tämän lain mukaisen toiminnan järjestämisessä asiantuntijoina tai maatalouslomittajina toimivat henkilöt eivät saa ilman asianomaisen henkilön tai, milloin hänellä ei ole edellytyksiä arvioida annettavan suostumuksen merkitystä, hänen huoltajansa tai laillisen edustajansa lupaa ilmaista yksityistä tai perheen salaisuutta, josta he asemansa, tehtävänsä tai työnsä perusteella ovat saaneet tietää.

Vaitiolovelvollisuus säilyy palvelussuhteen, työskentelyn tai tehtävän päättymisen jälkeenkin.

Mitä 1 momentissa säädetään, ei estä asian ilmaisemista sille, jolla viran puolesta tai lain nojalla on oikeus saada asiasta tieto.

47 §

Perusteettoman edun palautus

Jos eläkelaitos tai toimeksiantosopimuksen tehnyt kunta on saanut perusteettomasti tässä laissa tarkoitettua valtion korvausta, sen on palautettava liikaa saamansa määrä valtiolle. Perusteettoman edun palauttamisesta ja suoritusvelvollisuuden raukeamisesta on soveltuvin osin voimassa, mitä kuntien valtionosuuslaissa säädetään.

48 §

Tarkemmat säännökset

Tarkemmat säännökset tämän lain täytäntöönpanosta annetaan asetuksella.

11 luku

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

49 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Tällä lailla kumotaan maatalousyrittäjän lomituspalveluista 4 päivänä tammikuuta 1985 annettu laki (2/85) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

50 §

Sijaisavun enimmäisaikaa koskeva siirtymäsäännös

Mitä 7 §:n 2 momentissa säädetään, sovelletaan myös ennen tämän lain voimaantuloa alkaneisiin sijaisapuihin. Jos 7 §:n 2 momentissa säädetty aika on kokonaan tai pääosin kulunut umpeen ennen tämän lain voimaantuloa, sijaisavun antaminen lopetetaan viimeistään 60 päivän kuluttua tämän lain voimaantulosta, jollei maatalousyrittäjä sanotun ajan kuluessa pane vireille työkyvyttömyyseläkettä koskevaa hakemusta.

51 §

Yleistä johtoa, ohjausta ja valvontaa sekä toimeenpanoa koskevat siirtymäsäännökset

Sen estämättä, mitä 9 §:n 1 momentissa säädetään, lomitustoiminnan yleinen johto,

ohjaus ja valvonta kuuluu asianomaisen ministeriön alaisuudessa eläkelaitokselle 31 päivään joulukuuta 1999.

Mitä 9 §:n 2 momentissa ja 10 §:n 1 momentissa säädetään, sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2000.

52 §

Lomituspalvelujen järjestämisvelvollisuutta ja paikallishallintoa koskevat siirtymäsäännökset

Sen estämättä, mitä 10 §:n 2 momentissa säädetään, kunnan on 31 päivään joulukuuta 1999 huolehdittava lomitustoiminnan järjestämisestä niitä maatalousyrittäjiä varten, joiden toiminta tapahtuu pääasiassa kunnan alueella. Kunta voi ennen sanotun määräajan päättymistä siirtää edellä mainitun järjestämisvelvollisuutensa toiselle kunnalle tämän kanssa tekemällään sopimuksella.

Mitä 12, 13 ja 44 §:ssä säädetään, sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2000.

Mitä 32 ja 34 §:ssä sekä 8 luvussa säädetään toimeksiantosopimuksen tehneestä kunnasta, sovelletaan 31 päivään joulukuuta 1999 sellaiseen kuntaan, joka on 1 momentin nojalla velvollinen huolehtimaan lomituspalvelujen järjestämisestä.

Mitä tässä laissa säädetään paikallisyksiköstä, sovelletaan 31 päivään joulukuuta 1999 3 momentissa tarkoitettuun kuntaan.

53 §

Paikallishallintokustannuksia koskeva siirtymäsäännös

Edellä 32 §:n 2 momentissa tarkoitetun paikallishallintokustannusten korvauksen kokonaismäärä vuonna 1997 on 85 miljoonaa markkaa.

Edellä 33 §:ssä tarkoitetun korvauksen suuruus vuonna 1997 on 38 markkaa paikallisyksikön toimialueella sijaitseissa kunnissa edellistä varainhoitovuotta edeltäneen vuoden aikana lomitettua päivää kohti.

54 §

Kustannusten korvaamiseen liittyvä päätöksenteko siirtymäkauden aikana

Sen estämättä, mitä tässä laissa säädetään, lomituspalveluista aiheutuneiden kustannus-

ten korvaamiseen ennen tämän lain voimaantuloa tapahtuneen toiminnan osalta sovelletaan tämän lain voimaan tullessa voimassa olleita säännöksiä.

Sen estämättä, mitä tässä laissa säädetään, eläkelaitos määrää varainhoitovuosien 1997, 1998 ja 1999 osalta:

1) 33 §:ssä tarkoitetun korvauksen määrän kutakin paikallisyksikköä kohti;

2) 38 §:ssä tarkoitetusta ennakkojen maksamisesta ja tarkistamisesta;

3) 39 §:ssä tarkoitetun tilityksen hyväksymisestä sekä 40 §:ssä tarkoitetun loppuerän maksamisesta ja liikaa maksetun ennakon palauttamisesta;

4) 41 §:ssä tarkoitetusta ennakon maksamisesta alennettuna sekä ennakon maksami-

sen keskeyttämisestä ja loppuerän maksamisesta pidättäytymisestä; sekä

5) 47 §:ssä tarkoitetusta kunnan velvollisuudesta palauttaa perusteettomasti saamansa etu valtiolle.

Jos kunta on tyytymätön eläkelaitoksen 2 momentin 1—3 kohdan nojalla tekemään päätökseen, sillä on oikeus kolmen kuukauden kuluessa päätöksestä tiedon saatuaan tehdä eläkelaitokselle kirjallinen vaatimus päätöksen oikaisemisesta. Päätökseen on liitettävä oikaisuvaatimusosoitus.

Oikaisuvaatimuksen johdosta annettuun sekä eläkelaitoksen 2 momentin 4 ja 5 kohdan nojalla tekemään päätökseen saa hakea muutosta korkeimmalta hallinto-oikeudelta niin kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään.

Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Terttu Huttu-Juntunen*

N:o 1232

Asetus

ulkoasiainhallintoasetuksen 38 §:n 4 momentin kumoamisesta

Annettu Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Ulkoasiainministerin esittelystä säädetään:

1 §

Tällä asetuksella kumotaan 10 päivänä helmikuuta 1995 annetun ulkoasiainhallintoasetuksen (166/1995) 38 §:n 4 momentti.

2 §

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä helmikuuta 1997.

Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Vt. ulkoasiainministeri

Pääministeri *Paavo Lipponen*

N:o 1233

Asetus**kotimaisten kielten tutkimuskeskuksesta annetun asetuksen 13 §:n muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Opetusministerin esittelystä
muutetaan kotimaisten kielten tutkimuskeskuksesta 17 päivänä joulukuuta 1993 annetun asetuksen (1213/1993) 13 §:n 1 momentti seuraavasti:

13 §

Muutoksen hakemisesta tutkimuskeskuksen päätökseen säädetään hallintolainkäyttölaissa (586/1996).

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti**MARTTI AHTISAARI**Opetusministeri *Olli-Pekka Heionen*

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 1230—1233, 2 arkkia

PÄÄTOIMITTAJA TIMO LEPISTÖ
OY EDITA AB, HELSINKI 1996